

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 325/07-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť A. P., S., zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. B., H., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru H. sp. zn. ORP-40-67/PP-OSS-2004 zo 4. marca 2004, rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru v P. sp. zn. KRP-299-1/PP-2004 z 10. augusta 2004, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 S 143/2004 z 24. mája 2005 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 SžoKS 109/2005 zo 7. februára 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. mája 2007 doručená sťažnosť A. P., S. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. B., H., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1

v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru H. (ďalej len „okresné riaditeľstvo PZ“) sp. zn. ORP-40-67/PP-OSS-2004 zo 4. marca 2004, rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru v P. (ďalej len „krajské riaditeľstvo PZ“) sp. zn. KRP-299-1/PP-2004 z 10. augusta 2004, rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 143/2004 z 24. mája 2005 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 SžoKS 109/2005 zo 7. februára 2007.

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že okresné riaditeľstvo PZ rozhodnutím sp. zn. ORP-40-67/PP-OSS-2004 zo 4. marca 2004 odňalo sťažovateľovi zbrojný preukaz č. 125917 s oprávnením A, D vydaný okresným riaditeľstvom PZ s dobou platnosti do 23. novembra 2004. Okresné riaditeľstvo PZ v zmysle § 19 ods. 1 písm. c) zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o strelných zbraniach a strelive“) s poukázaním na § 72 ods. 4 zákona o strelných zbraniach a strelive, v zmysle ktorého sťažovateľ predložil odpis z registra trestov, rozhodlo na základe skutočností v ňom uvedených, že sťažovateľ ako držiteľ zbrojného preukazu nie je bezúhonný, lebo bol právoplatne odsúdený za trestný čin podľa § 248 ods. 1 a 2 Trestného zákona platného a účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“), za ktorý mu bol uložený peňažný trest 40 000 Sk, a od zahľadania odsúdenia v zmysle § 19 ods. 1 písm. c) zákona o strelných zbraniach a strelive neuplynulo päť rokov.

Odvolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného riaditeľstva PZ krajské riaditeľstvo PZ rozhodnutím sp. zn. KRP-299-1/PP-2004 z 10. augusta 2004 zamietlo a prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu potvrdilo.

Žalobou podanou proti krajskému riaditeľstvu PZ sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti jeho rozhodnutia. Krajský súd ako súd prvého stupňa jeho žalobu rozsudkom sp. zn. 1 S 143/2004 z 24. mája 2005 zamietol ako nedôvodnú s tým, že sa stotožnil s argumentáciou správnych orgánov [že lehotu piatich rokov upravenú

v § 19 ods. 1 písm. c) zákona o strelných zbraniach a strelive treba počítat' odo dňa zahľadania, ku ktorému došlo 5. decembra 2000, kedy sťažovateľ zaplatil peňažný trest, a teda doba piatich rokov uplynie až 5. decembra 2005]. Tento právny názor potvrdil aj najvyšší súd v konaní o odvolaní sťažovateľa, a to rozsudkom sp. zn. 4 SžoKS 109/2005 zo 7. februára 2007.

Podľa tvrdenia sťažovateľa prvostupňový správny orgán (okresné riaditeľstvo PZ) vydal rozhodnutie s odvolaním sa na § 19 ods. 1 písm. c) zákona o strelných zbraniach a strelive, ale neaplikoval ustanovenie § 19 ods. 2 písm. g) zákona o strelných zbraniach a strelive a nepožiadaval o stanovisko osobitnej komisie. Rozhodnutie okresného riaditeľstva PZ taktiež nemalo náležitosti § 46 a 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, podľa ktorých rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Podľa názoru sťažovateľa žiadne z týchto náležitostí neboli aplikované tak v rozhodnutí okresného riaditeľstva PZ, ako aj v rozhodnutí krajského riaditeľstva PZ.

Pochybenie v rozhodnutiach súdov videl sťažovateľ predovšetkým v nesprávnom výklade § 54 ods. 5 Trestného zákona [§ 205 ods. 2 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)], čo sa podľa neho prejavilo v nesprávnej aplikácii dotknutých ustanovení Trestného zákona v súvislosti s § 19, § 26 ods. 1 písm. c), ako aj § 72 ods. 4 zákona o strelných zbraniach a strelive.

Sťažovateľ v tejto súvislosti uviedol: *«Poukaz na to, že účinky § 54 ods. 5 Tr. zák. sa vzťahujú len na účely trestného konania, resp. pre účely Trestného zákona (3 strana, 3 odsek rozsudku) nemá oporu v teórii trestného ani ústavného práva. Totiž nemôže administratívny predpis (ktorým zákon o zbraniach a strelive bezpochyby je) na základe odsúdenia v trestnom konaní, navyše už s účinkami absolútneho zahľadania, rozširovať podmienky posudzovania bezúhonnosti osoby pre ďalší civilný život ešte prísnejším spôsobom.*

Osobe bol v právoplatne skončenom trestnom konaní za trestný čin uložený primeraný postih, trest vykonala a ten istý zákon stanovuje, že momentom vykonania peňažného trestu nastala právna skutočnosť, že sa na takúto osobu hľadá akoby nikdy v živote nebola odsúdená.

Zostáva už len faktická skutočnosť jej predchádzajúceho odsúdenia, tá však už sama osebe nemôže mať ďalšie právne následky pre ďalší život osoby, pretože tie už boli vyčerpané samotným výkonom uloženého trestu. A preto právny následok spočívajúci v posúdení takejto osoby správnym orgánom ako „osoby nie bezúhonnej“ ďalej priamo rozširuje jej deliktuálnu zodpovednosť za skutok, pre ktorý na nej už štát prostredníctvom orgánov činných v trestnom konaní zodpovednosť uplatnil, sankciu uložil a tá aj bola vykonaná.

Teda po priamej represii vykonanej štátom nasledovala represia nepriama ale evidentná. Mám za to, že ďalší výrok správneho orgánu sucho sa opierajúci o skutkové zistenia OČTK opätovne zakladá a rozširuje deliktuálnu zodpovednosť za skutok, ktorý je už len faktickou skutočnosťou.

Na tomto mieste vystupuje povaha a charakter uloženej administratívnoprávnej sankcie, ktorá sa mierou zásahu do práv a slobôd dotknutej osoby veľmi približuje k trestu zákazu činnosti. Jej konečným dôsledkom je totiž strata oprávnenia vykonávať právo poľovníctva po dobu piatich rokov. S prihliadnutím na ustálenú judikatúru štrasburských orgánov ochrany práva, podľa ktorej pod pojem trestný čin zaraďujú aj priestupky, správne delikty a niekedy aj disciplinárne delikty, to znamená, že ak bol páchatel potrestaný v trestnom konaní, nemôže byť za ten istý skutok potrestaný aj v konaní napr. priestupkovom. Je nepripustné hodnotiť tie isté skutkové okolnosti v dvoch rozličných konaniach, ktoré sa skončia uložením určitej sankcie. Ak sú navyše takto uložené sankcie svojím charakterom, mierou obmedzenia a intenzitou zásahu do práv osoby rovnako alebo čo len približne závažné, ide o porušenie princípu „non bis in idem“ - právo nebyť súdený a potrestaný dvakrát za ten istý čin.»

Sťažovateľ namieta aj argumentáciu najvyššieho súdu, že na námietku retroaktívnej aplikácie právnej normy, ktorú sťažovateľ uplatnil až v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, nemohol prihliadať, pretože túto námietku sťažovateľ nevzniesol v odvolaní proti

rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa ani v žalobe, a preto sa ňou ani krajský súd, ani najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach nezaoberali. Podľa názoru sťažovateľa je povinnosťou súdov preskúmať zákonnosť postupov a rozhodnutí orgánov verejnej správy, a to aj vrátane preskúmania zákonnosti použitých noriem.

Sťažovateľ v takomto postupe a rozhodnutiach správnych orgánov, krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré sa vôbec nezaoberali skutkovou a právnou argumentáciou sťažovateľa, vidí porušenie označených základných práv.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ústavy rozhodnutím okresného riaditeľstva PZ sp. zn. ORP-40-67/PP-OSS-2004 zo 4. marca 2004, rozhodnutím krajského riaditeľstva PZ sp. zn. KRP-299-1/PP-2004 z 10. augusta 2004, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 S 143/2004 z 24. mája 2005 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 SžoKS 109/2005 zo 7. februára 2007, aby mu priznal finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk, ktoré je povinné vyplatiť mu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, a aby mu priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 9 444 Sk.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Sťažovateľ namieta porušenie čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ústavy rozhodnutím okresného riaditeľstva PZ sp. zn. ORP-40-67/PP-OSS-2004 zo 4. marca 2004, rozhodnutím krajského riaditeľstva PZ sp. zn. KRP-299-1/PP-2004 z 10. augusta 2004, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 S 143/2004 z 24. mája 2005 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 SžoKS 109/2005 zo 7. februára 2007.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z čl. 127 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu je subsidiárna. Z tohto dôvodu nemá ústavný súd právomoc vo veci rozhodovať v prípadoch, keď o namietanom porušení základných práv rozhodnutiami správnych orgánov rozhodujú všeobecné súdy, alebo keď na preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základných práv, je príslušný všeobecný súd vyššieho stupňa.

Ústavný súd zistil, že v namietanej veci sťažovateľ podal odvolanie proti rozhodnutiu okresného riaditeľstva PZ a následne podal krajskému súdu žalobu o preskúmanie postupu a zákonnosti rozhodnutia krajského riaditeľstva PZ sp. zn. KRP-299-1/PP-2004 z 10. augusta 2004 (o odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného riaditeľstva PZ sp. zn. ORP-40-67/PP-OSS-2004 zo 4. marca 2004). Následne podal odvolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 S 143/2004 z 24. mája 2005, o ktorom rozhodol najvyšší súd v odvolacom konaní rozsudkom sp. zn. 4 SžoKS 109/2005 zo 7. februára 2007 tak, že prvostupňové rozhodnutie krajského súdu potvrdil. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ v súlade s ustanovením § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyčerpal všetky opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje a na použitie ktorých bol oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nemal právomoc na preskúmanie namietaných rozhodnutí okresného riaditeľstva PZ a krajského riaditeľstva PZ ani namietaného rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 S 143/2004 z 24. mája 2005, keďže preskúmanie týchto rozhodnutí patrilo do právomoci všeobecných súdov (najvyššieho súdu) v rámci správneho súdnictva. Na základe toho ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v častiach namietajúcich porušenie jeho základných práv rozhodnutiami okresného riaditeľstva PZ, krajského riaditeľstva PZ a rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 S 143/2004 z 24. mája 2005 pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. V súvislosti s namietaným porušením označených základných práv sťažovateľa bolo pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 SžoKS 109/2005 zo 7. februára 2007.

Najvyšší súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 S 143/2004 z 24. mája 2005 tak, že tento rozsudok potvrdil ako vecne správny.

Podstatou námietok sťažovateľa vo vzťahu k porušeniu jeho označených práv predmetným rozsudkom najvyššieho súdu je formalistický prístup tohto súdu, ktorý sa vo svojom rozhodnutí (v súvislosti s odňatím zbrojného preukazu z dôvodu nesplnenia podmienky bezúhonnosti) vôbec nezaoberal jeho argumentáciou, že v zmysle § 54 ods. 5 Trestného zákona zaplatením peňažného trestu nastala ex lege právna skutočnosť, že sa na neho hľadí akoby nebol odsúdený. Sťažovateľ zdôrazňoval, že v jeho prípade súd nerozhodoval o zahladení odsúdenia, a preto ani nemohla podľa § 19 ods. 1 písm. c) zákona o strelných zbraniach a strelive plynúť päťročná lehota od zahladenia odsúdenia, v dôsledku čoho je toho názoru, že jeho osoba bola vyňatá spod pôsobnosti tohto ustanovenia.

Ústavný súd v súvislosti s namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu zdôraznil, že podľa svojej konštantnej judikatúry nie je súčasťou

systemu všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Vychádzajúc z tohto postavenia nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02). Inými slovami, právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených listinných dôkazov vyplýva, že podstata nesúhlasu sťažovateľa s hodnotením vykonaného preskúmania rozhodnutia správneho orgánu (krajského riaditeľstva PZ) v správnom konaní a s právnym názorom všeobecného súdu (najvyššieho súdu ako správneho súdu) spočíva v nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných zákonných ustanovení a nesprávnom hodnotení skutkového stavu predmetnej veci.

Najvyšší súd ako odvolací súd sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu o dostatočnom a náležitom zistení skutkového stavu veci správnymi orgánmi v správnom konaní, ako aj so záverom, že i v prípade, že nedošlo k zahladeniu odsúdenia súdom, účinky zahladenia nastali konštitutívne priamo zo zákona a na páchatel'a sa hľadá, akoby nebol odsúdený, na účely zákona o strelných zbraniach a strelive sa nepovažuje za bezúhonnú osobu.

Najvyšší súd v odôvodnení rozhodnutia, ktorým nevyhovet odvolaniu sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 S 143/2004 z 24. mája 2005, okrem iného uviedol:

«V preskúmvanej veci bolo nesporným, že žalobca bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin, za ktorý mu nebol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody,

nakoľko mu bol uložený peňažný trest 40.000 Sk, náhradný trest odňatia slobody šesť mesiacov. Sporným bolo, či súčasne bola splnená podmienka, že od zahľadania odsúdenia neuplynulo päť rokov, keďže žalobca namietal, že na jeho prípad ju nie je možné aplikovať vzhľadom k tomu, že jeho odsúdenie si nevyžaduje a ani neumožňuje zahľadanie odsúdenia.

Podľa ustanovenia § 54 ods. 5 Trestného zákona účinného do 30. 6. 2005 (ďalej len „TZ“) na páchatel'a, ktorému bol uložený peňažný trest ako trest samostatný, sa hľadá, akoby nebol odsúdený, ak trest riadne vykoná alebo ak sa od jeho zvyšku upustilo.

Podľa § 70 ods. 1 TZ ak bolo odsúdenie zahladené, hľadá sa na páchatel'a, akoby nebol odsúdený.

Podľa názoru odvolacieho súdu právna fikcia vyjadrená v § 54 ods. 5 TZ, že sa na páchatel'a hľadá, akoby nebol odsúdený, znamená v podstate zánik skutočnosti odsúdenia a jej účinky sú ako v prípade zahľadania odsúdenia podľa § 70 ods. 1 TZ, v dôsledku čoho na toto právoplatné odsúdenie nebude možné prihliadať v neskoršom konaní pre iný trestný čin. Táto fikcia však neznamená aj zánik skutočnosti, že páchatel' spáchal trestný čin, lebo nepôsobí tak, že „likviduje“ samotný fakt spáchania činu.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na legislatívny výklad zákonodarcu, obsiahnutý v dôvodovej správe k ustanoveniu § 19 ods. 1 písm. c) zákona č. 190/2003 Z. z., kde sa uvádza, že osoba odsúdená za úmyselný trestný čin alebo trestný čin spáchaný z nedbanlivosti zaradený v tretej skupine [§ 19 ods. 1 písm. c)] nemôže získať zbrojný preukaz, pokiaľ neuplynulo päť rokov od právoplatného rozhodnutia.

S prihliadnutím na vyššie uvedené argumenty je preto potrebné i splnenie druhej podmienky bezúhonnosti na účely zákona č. 190/2003 Z. z. ustanovenej v § 19 ods. 1 písm. c) („od zahľadania odsúdenia uplynulo päť rokov“), vykladať tak, že i v prípade, že nedošlo k zahladeniu odsúdenia súdom, avšak účinky zahľadania nastali konštitutívne priamo zo zákona a na páchatel'a sa hľadá, akoby nebol odsúdený, na účely zákona o strelných zbraniach a strelive sa nepovažuje za bezúhonnú osobu. K rovnakému právnomu záveru dospel po preskúmaní rozhodnutia žalovaného i krajský súd, a preto odvolací súd má za to, že krajský súd vychádzal zo správneho právneho posúdenia predmetnej veci.

K námietke nezákonnej retroaktívnej aplikácie právnej normy žalovaným uplatnenej žalobcom až v odvolaní proti rozsudku krajského súdu odvolací súd nemohol prihliadnuť, nakoľko nebola žalobcom vznesená v odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého

stupňa a ani v žalobe, a preto sa s ňou žalovaný a ani krajský súd vo svojich rozhodnutiach nezaoberali. Podľa ustálenej judikatúry súdov rozhodujúcich v správnom súdnictve predmetom súdneho prieskumu môžu byť len tie námietky vznesené v žalobe (žalobné dôvody), ktoré už boli uplatnené v odvolaní proti prvostupňovému správnomu rozhodnutiu a s ktorými sa musel žalovaný ako odvolací orgán vysporiadať vo svojom druhostupňovom rozhodnutí napadnutom žalobou. Inak by potom preskúmvacie súdne konanie nahrádzalo inštitút odvolacieho konania ako nevyhnutného predpokladu na podanie žaloby na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného súdom podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že cieľom zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive bolo sprísniť podmienky nadobúdania vlastníctva, držania, nosenia a používania zbraní a streliva. Právo vlastníť, držať, nosiť a používať zbraň je právom získaným až po splnení zákonom stanovených podmienok. nepatrí medzi základné práva a slobody uvedené v druhej hlave Ústavy Slovenskej republiky, a teda preskúvané rozhodnutie žalovaného nezasiahlo do ústavou garantovaných práv a slobôd.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a námietky v ňom uvedené sú právne bezvýznamné pre rozhodnutie v preskúmvanej veci. Napadnutý rozsudok krajského súdu je vecne správny, a preto ho odvolací podľa § 219 O. s. p. potvrdil.»

Podľa názoru ústavného súdu uvedenú argumentáciu, ktorou najvyšší súd odôvodnil svoj rozsudok a ktorým potvrdil odvolaním napadnutý prvostupňový rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 S 143/2004 z 24. mája 2005, nemožno považovať za zjavne neodôvodnenú alebo arbitrárnu.

Zákon o strelných zbraniach a strelive (účinný od 1. januára 2004) v § 26 upravuje podmienky odňatia zbrojného preukazu. Podľa ods. 1 písm. c) citovaného ustanovenia policajný útvar rozhodne o odňatí zbrojného preukazu alebo skupiny zbrojného preukazu držiteľovi, ktorý prestal spĺňať podmienky bezúhonnosti (§ 19 ods. 1) alebo spoľahlivosti (§ 19 ods. 2).

Podľa § 19 ods. 1 písm. c) zákona o strelných zbraniach a strelive za bezúhonnú osobu sa na účely tohto zákona nepovažuje ten, kto bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin, za ktorý mu nebol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, alebo bol právoplatne odsúdený za trestný čin spáchaný z nedbanlivosti so zbraňou a od zahľadania odsúdenia neuplynulo päť rokov.

Uvedenými zákonnými ustanoveniami sa riadil najvyšší súd, keď konštatoval, že správne orgány (okresné riaditeľstvo PZ a krajské riaditeľstvo PZ) dospeli v danej veci k správne právne záveru (potvrdenému prvostupňovým rozsudkom krajského súdu), ktorý korešponduje platným ustanoveniam trestného zákona a zákona o strelných zbraniach a strelive. Najvyšší súd sa dostatočne vyrovnal s námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa splnenia, resp. nesplnenia podmienok bezúhonnosti držiteľa zbrojného preukazu v nadväznosti na zahľadanie odsúdenia (ktoré si jeho odsúdenie nevyžadovalo a ani neumožňovalo), ktoré však nemohol zohľadniť a priznať im relevanciu na výsledok súdneho preskúmvacieho konania. Obdobne je ústavne akceptovateľná a v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku aj argumentácia najvyššieho súdu vyjadrená v odôvodnení napadnutého rozsudku týkajúca sa námietky retroaktivity uplatnená sťažovateľom až v odvolacom konaní.

Podľa názoru ústavného súdu napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by tieto jeho závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a preto sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia najvyššieho súdu (I. ÚS 131/05, IV. ÚS 219/05).

V tomto smere ústavný súd poukazuje predovšetkým na to, že všeobecný súd chráni princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje v tom, že všeobecný súd odpovedá na všetky konkrétne odvolacie námietky, čo podľa ústavného súdu (so zreteľom na citované odôvodnenie napadnutého rozhodnutia) najvyšší súd

v dostatočnom rozsahu urobil, keď jasne a zrozumiteľne dal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Vzhľadom na to neexistuje podľa názoru ústavného súdu žiadna súvislosť medzi obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ústavy.

Na základe toho ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní v časti namietajúcej porušenie jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 SžoKS 109/2005 zo 7. februára 2007 podľa čl. 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, sa ústavný súd už nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2007